

Դանիելի Գիրքը — Քառասուն համար

Պոդոս

Jeff Pippenger

2024-01-04

Դանիելի առաջին գլուխը, երբ համադրվում է Դանիելի չորրորդ գլխի հետ, ներկայացնում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը՝ 1798-ից մինչև 1844 թվականը: Այդ պատմության մեջ Դանիելի գիրքը բացվեց, և այն մասը, որ բացվեց, յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխներն էին: «Տող առ տող»՝ առաջին, չորրորդ, ապա յոթերորդից մինչև իններորդ գլուխները, պատկերում են առաջին հրեշտակի Միլլերի շարժման պատմությունը:

Այդ պատմության ընթացքում (1798-ից մինչև 1844 թ.), ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները հաստատվեցան, և այդ ճշմարտությունները վերջապես ներկայացվեցին 1843 թվականի պիոներական գծապատկերի վրա: Դանիելի երկրորդ գլխի Նաբուգոդոնոսորի արձանը գտնվում է գծապատկերի վրա: Դանիելի յոթերորդ և ութերորդ գլուխների տեսիլքները գտնվում են գծապատկերի վրա: Ութերորդ գլխի «ամենօրյա»-ն ներկայացված է, ինչպես նաև Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակ»-ը: Իսլամի երեք վայերը, ինչպես ներկայացված են Հայտնության իններորդ գլխում, այնտեղ են: Աստված բազմիցս նախազգուշացրեց, որ այդ հիմնարար ճշմարտությունները պիտի ենթարկվեին հարձակման:

«Թող նրանք, ովքեր կանգնած են որպես Աստծու պահապաններ Միոնի պարիսպների վրա, լինեն մարդիկ, որոնք կարող են վտանգները տեսնել ժողովրդից առաջ,—մարդիկ, որոնք կարող են զանազանել ճշմարտությունն ու մոլորությունը, արդարությունն ու անարդարությունը:»

«Զգուշացումը տրվել է. չի կարելի թույլ տալ, որ ներս թափանցի որևէ բան, որը պիտի խախտի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցել ենք այն ժամանակվանից ի վեր, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես եղել եմ այս լուրի մեջ, և այդ ժամանակվանից ի վեր կանգնած եմ եղել աշխարհի առաջ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադրություն չունենք մեր ոտքերը հեռացնելու այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, երբ օրեցօր Տիրոջն էինք որոնում ջերմեռանդ աղոթքով՝ լույս փնտրելով: Կարծո՞ւմ եք, թե ես կարող էի հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պիտի լինի ինչպես Հավիտենական Վեմը: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակից ի վեր, երբ տրվեց:»
Review and Herald, April 14, 1903.

Փոշու խոզանակով մարդու գործը, որը պետք է իրականացվի Աստծու վերջին օրերի ժողովրդի մասնակցությամբ, ներկայացված է նաև Եսայի մարգարեի կողմից, երբ նա նույնացնում է վերջին օրերի ժողովրդին և այն գործը, որին նրանք կոչված են, որովհետև հիմքերը նախասահմանված էին, որ վերջին օրերի գալուց առաջ թաղվեն մոլորության տակ:

Եվ քեզնից եղողները պիտի վերաշինեն վաղեմի ավերակները. դու պիտի բարձրացնես բազմաթիվ սերունդների հիմքերը, և քեզ պիտի կոչեն՝ Խախտվածքի նորոգիչ, բնակվելու համար շավիղների վերականգնող: Եսայիա 58:12.

«Հնուց ամայացած տեղերը» վերաբերում են հեթանոսության և պապականության՝ երկու ամայացնող գործությունների հետ առնչվող վարդապետական ճշմարտություններին: Հեթանոսության երկու ամայացնող գործություններին հաջորդող պապականությունն այն հիմքն էր, որ Ուիլյամ Միլլերը գործածեց իր ներկայացրած յուրաքանչյուր մարգարեության մեկնաբանության շրջանակի համար:

Եվ նրանք պիտի շինեն հինավուրց ավերակները, պիտի կանգնեցնեն նախկին ամայությունները, և պիտի նորոգեն ավերված քաղաքները, շատ սերունդների ամայությունները: Եսայիա 61:4.

Մարգարեության այն կառուցվածքը, որ ներկայացված է որպես շրջանակ, այդ երկու իշխանությունների պատմությունն ու փոխհարաբերությունն է: «Բնակվելու ճանապարհները վերականգնելը» Միլլերի շրջանակի վերականգնումն է, որը նրա երազում ներկայացված էր հողամաքիչ խոզանակով մարդու գործով: Եսայիան օգտագործեց Եզրասի պատմության և նրանց օրինակը, ովքեր վերադարձան Բաբելոնից ու վերաշինեցին Երուսաղեմը, որպեսզի բնորոշի նախկին ամայությունների վերականգնումը:

Մեր հայրերի օրերից մինչև այսօր մենք մեծ հանցանքի մեջ ենք եղել. և մեր անօրենությունների համար մենք, մեր թագավորները և մեր քահանաները, մատնվել ենք երկրների թագավորների ձեռքը՝ սրի, գերության, ավարի և ամոթահար լինելու, ինչպես որ այսօր է: Եվ այժմ, մի փոքր ժամանակով, շնորհ է ցույց տրվել մեր Տեր Աստծուց, որպեսզի մեզ համար թողնվի փրկված մնացորդ, և մեզ տրվի մի մեխ՝ Նրա սուրբ տեղում, որպեսզի մեր Աստվածը լուսավորի մեր աչքերը և մի փոքր կենդանացում տա մեր ծառայության մեջ: Որովհետև մենք ծառաներ էինք, սակայն մեր Աստվածը մեզ չլքեց մեր ծառայության մեջ, այլ ողորմություն տարածեց մեզ վրա՝ Պարսկաստանի թագավորների աչքի առաջ՝ մեզ կենդանացում տալու, մեր Աստծու տունը վերականգնելու, նրա ավերակները նորոգելու և Հուդայում ու Երուսաղեմում մեզ պարիսպ տալու համար: Եզրա 9:7-9.

Եզրասը և նրանք, ովքեր վերականգնեցին Երուսաղեմը, ներկայացնում են «մնացորդին», որոնք են բնակության համար արահետները վերականգնողները, և նրանք են, որ կատարում են այդ գործը՝ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի աղոթքի համատեքստում, որին Եզրասն անդրադառնում է՝ ասելով. «մեր հայրերի օրերից մինչև այս օրը մենք մեծ հանցանքի մեջ ենք եղել, և մեր անօրենությունների պատճառով մենք, մեր թագավորները և մեր քահանաները մատնվել ենք այդ երկրների թագավորների ձեռքը՝ սրի, գերության, ավարի և երեսի ամոթի»: Այն «օրը», որին նա ակնարկում է, այն «օրն» է, երբ վերջին օրերի «մնացորդը» վերականգնում է բնակության համար արահետները:

Եզրայի մնացորդը այն երկու վկաներն են, որոնք հարություն են առնում երեքուկես օրերի ավարտին և կատարում են Ղևտական քսանվեցի աղոթքը, ինչպես Դանիելը պատկերել է իններորդ գլխում: Երբ Եզրան և նրա գործակիցները վերադարձան աքսորից և վերահիմնեցին Երուսաղեմը, նրանք նախապատկերեցին Միլլերի գոհարների վերականգնման գործը, որը Միլլերի հիմնարար ճշմարտությունների վերականգնման գործն է: Այս պատճառով Միլլերի գործի կառուցվածքը հասկանալի էական է:

«Առաքյալները կառուցում էին հաստատ հիմքի վրա՝ այն է՝ Դարերի Վեմի վրա: Այդ հիմքի մոտ նրանք բերում էին այն քարերը, որոնք հանում էին աշխարհից: Շինարարները չէին աշխատում առանց խոչընդոտների: Նրանց գործը չափազանց դժվարացվում էր Քրիստոսի թշնամիների ընդդիմությամբ: Նրանք պետք է մաքառեին նրանց մոլեռանդության, նախապաշարմունքի և ատելության դեմ, ովքեր կառուցում էին կեղծ հիմքի վրա: Շատերը, ովքեր աշխատում էին որպես եկեղեցու շինարարներ, կարելի էր նմանեցնել Նեեմիայի օրերի պարսպաշիններին, որոնց մասին գրված է. «Եվ պատի վրա շինողները, և բեռ կրողները, և բեռնավորողները՝ ամեն մեկը մի ձեռքով գործում էր աշխատանքը, իսկ մյուս ձեռքով բռնել էր զենքը»: Նեեմիա 4:17»: Գործք Առաքելոց, 596:

Եսայիայի երկու հատվածներում էլ գործն այն է՝ վերականգնել բազում սերունդների հիմքերը և ավերակները: Եսային մատնանշում է մի հոգևոր գործ, որը պատկերավորվել էր բառացի գործով: Հիմքերը պետք է պահպանվեին, սակայն դրա փոխարեն դրանք ի վերջո ամբողջովին ծածկվեցին կեղծ զարդաքարերի սուտ հիմքով: Նրանք, ում Եսային նույնացնում է, վերականգնում են Միլլերի հետևորդների հիմնարար ճշմարտությունները, ոչ թե բառացի աղյուսներն ու քարերը: Այդ ճշմարտությունների խորհրդանիշը Միլլերի շրջանակն է՝ երկու ավերիչ գորությունների մասին, որոնք «յոթ ժամանակ» կոխկոտեցին սրբարանը և գորքը:

Այդ վերականգնման գործը ներկայացված է որպես «հիմքերի» և «շատ սերունդների ամայությունների» բարձրացում, և ներկայացնում է այն մարգարեական գործը, որով վերականգնվում են հիմնարար ճշմարտությունները՝ այն մեթոդաբանությամբ, որ մարգարեական գիծը բերում է մարգարեական գծի վրա, այստեղ՝ մի քիչ, այնտեղ՝ մի քիչ: Հիմքերի և ամայությունների վերահաստատման գործը 1843 և 1850 թվականների ռահվիրաների քարտեզների վրա ներկայացված սկզբնական ճշմարտությունները ներկայացնելու և պաշտպանելու գործն է, որոնք Ամբակումի երկրորդ գլխի երկու տախտակներն են: Եվ այդ գործն իրականացվում է «գիծ գծի վրա» վերջին անձրևի մեթոդաբանությամբ: Դա Երեմիայի հին շավիղներին վերադառնալու գործն է այն հակամարտության մեջ, որի մեջ գտնվում են նրանք, ովքեր ցանկանում են պահպանել կեղծ հիմք, ինչպես ներկայացված է Միլլերի երազի կեղծ գոհարներով:

«Թշնամին ձգտում է մեր եղբայրների և քույրերի միտքը շեղել այն գործից, որով պետք է մի ժողովուրդ պատրաստվի՝ կանգնելու այս վերջին օրերում: Նրա սովեստությունները նպատակ ունեն մտքերը հեռացնելու այս ժամի վտանգներից և պարտականություններից: Նրանք իբրև ոչինչ են գնահատում այն լույսը, որ

Քրիստոսը երկնքից եկավ՝ Հովհաննեսին տալու Իր ժողովրդի համար: Նրանք սովորեցնում են, թե այն տեսարանները, որ հենց մեր առջև են, այնքան կարևոր չեն, որ հատուկ ուշադրության արժանանան: Նրանք անվավեր են դարձնում երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և Աստծու ժողովրդին զրկում են նրա անցյալի փորձառությունից՝ դրա փոխարեն տալով կեղծ գիտություն:»

«Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, տեսե՛ք և հարցրե՛ք հին շաւիղների մասին, թե ո՛րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով»: Երեմիա 6:16:

«Թող ոչ ոք չձգտի խարխուլել մեր հավատի հիմքերը՝ այն հիմքերը, որ դրվեցին մեր գործի սկզբում՝ Խոսքի աղոթական ուսումնասիրությամբ և հայտնությամբ: Այս հիմքերի վրա մենք կառուցում ենք արդեն վերջին հիսուն տարիների ընթացքում: Մարդիկ կարող են կարծել, թե գտել են մի նոր ճանապարհ և թե կարող են դնել ավելի ամուր հիմք, քան այն, որ դրված է: Բայց սա մեծ մոլորություն է: Ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ դրված է:»

«Անցյալում շատերը ձեռնամուխ եղան նոր հավատի կառուցմանը, նոր սկզբունքների հաստատմանը: Բայց որքա՞ն երկար կանգուն մնաց նրանց շինությունը: Շուտով այն կործանվեց, որովհետև հաստատված չէր Վեմի վրա:»

«Զե՞՞ որ առաջին աշակերտները ևս պիտի բախվեին մարդկանց խոսքերին: Զե՞՞ որ նրանք ևս պիտի լսեին կեղծ տեսություններ և ապա, ամեն ինչ անելուց հետո, հաստատ կանգնեին՝ ասելով. «Ոչ ոք չի կարող այլ հիմք դնել, քան այն, որ արդեն դրված է»: Ա Կորնթացիներին 3:11:»

«Ուստի մենք պետք է մեր վստահության սկզբնական հաստատությունը անսասան պահենք մինչև վերջը: Ձորության խոսքեր են ուղարկվել Աստծուց և Քրիստոսից այս ժողովրդին՝ նրանց աշխարհից դուրս բերելով, կետ առ կետ, ներկա ճշմարտության հստակ լույսի մեջ: Սուրբ կրակով հպված շուրթերով Աստծո ծառաները հռչակել են պատգամը: Աստվածային խոսքը իր կնիքն է դրել հռչակված ճշմարտության իսկության վրա»: Վկայություններ, հատոր 8, 296, 297.

«Վերջին օրերին կանգնելու համար մի ժողովրդի պատրաստելու գործը» այն գործն է, որ կապված է Եզեկիելի երեսունյոթերորդ գլխի երկու մարգարեությունների հետ: Եսայայի ձայնը անապատում պատգամ է հնչեցնում, և Եզեկիելի առաջին պատգամը մեկտեղ է բերում նրանց, որոնք երեքուկես օր մեռած են եղել Սողոմ և Եզիպտոս քաղաքի փողոցում: Այնուհետև նրանք հասկանում են, որ գտնվել են Մատթեոսի տասը կույսերի առակի դանդաղելու ժամանակում: Ապա նրանք լսում են Երեմիային տրված այն կոչը՝ բաժանել պատվականը անարգից, եթե ցանկանում են վերադառնալ: Նրանք նաև ճանաչում են Դանիելի իններորդ գլխի աղոթքը որպես ներկա ճշմարտություն: Ուստի, եթե և երբ նրանք ընտրեն վերադառնալ՝ ընդունելով և իրագործելով ավետարանի պայմանները, այն ժամանակ նրանք ստանում են Եզեկիելի երկրորդ պատգամը և կանգնում են իրենց ոտքերի վրա՝ մի հզոր բանակ:

«Ժողովուրդը վերջին օրերում կանգնելու համար պատրաստելու գործը» իրականացվում է վերջին անձրևի «տող առ տող» մեթոդաբանությամբ: Այդ գործը

ներառում է Միլլերական ճշմարտությունների վերականգնման գործը, որոնք ներկայացված են 1843 և 1850 թվականների պիոներական գծապատկերների վրա: Այդ երկու գծապատկերները Ամբակումի երկու տախտակներն են, և դրանք պետք է դրվեն մեկը մյուսի վրա («տող առ տող»), և այդպես անելով՝ այդ երկու գծապատկերները ներկայացնում են այն հիմնարար ճշմարտությունները, որոնք վերջին օրերում պետք է վերականգնվեն «փոշու խոզանակով մարդ»-ի կողմից:

Երբ դրանք միացվում են՝ տող առ տող, դրանք բացահայտում են 1843 թվականի աղյուսակի սխալը, որը հետագայում ուղղվեց 1850 թվականի աղյուսակի վրա: Երբ դիտարկվում են որպես մեկ աղյուսակ (տող առ տող), ապա դրանք ներկայացնում են թե՛ Աստծո ժողովրդի փորձառությունը և թե՛ յոթ որոտների ծածուկ պատմությունը, որովհետև միասին պատկերում են առաջին հիասթափությունը, սպասման ժամանակը, Կեսգիշերյան Աղաղակը, և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, և մեծ հիասթափությունը:

Առաջին հիասթափությունը, Կեսգիշերյա աղաղակը և մեծ հիասթափությունն են յոթ որոտների ծածուկ պատմությունը: Մա ճշմարտության կառուցվածքն է, որովհետև ճշմարտությունը հիմնված է այն բանի վրա, որ եբրայերեն «ճշմարտություն» բառի առաջին և վերջին տառը նույնն են, ինչպես նույնն են այդ պատմության առաջին և վերջին հիասթափությունները: Միջին՝ տասներեքերորդ տառը, ապստամբության խորհրդանիշն է, ինչպես ներկայացված է նրանցով, ովքեր մերժում են Կեսգիշերյա աղաղակի պատգամը: Երկու գծապատկերները, երբ միացվում են, երկու վկա են ապահովում Միլլերականների մարգարեական ճշմարտություններին, որոնք պետք է վերականգնվեն փոշու խոզանակով մարդու կողմից, սակայն դրանք նաև նույնացնում են այն փորձառությունը, որը նախատիպում է հարյուր քառասունչորս հազարի փորձառությունը:

Նրանք, ովքեր կանչված էին լինելու դրոշը (հարյուր քառասունչորս հազարը), 2020 թվականի հուլիսի 18-ին բախվեցին իրենց առաջին հիասթափությանը, իսկ ապա 2023 թվականի հուլիսին նրանց ներկայացվեց անապատում աղաղակողի ձայնից եկող մի պատգամը: Այդ ձայնը կանչում էր նրանց վերադառնալ:

Յոթ որոտների ծածուկ պատմության հենց այս պահին է, որ ապստամբությունը պետք է դրսևորվի, որովհետև հաջորդ հանգրվանն այն է, երբ փոշին խոզանակող մարդը հավաքում է գոհարները և գցում է դրանք զարդատուփի մեջ: Այնուհետև դրանք տասնապատիկ ավելի պայծառ են շողում: Այդ պահին Միլլերը արթնացվեց: Երբ կույսերը (Միլլերը) արթնանում են, արդեն ուշ է: Շատ սերունդների ամայությունների վերականգնումը մի գործ է, որին երկու վկաները պետք է մասնակցեն: Այդ գործն այժմ իրականացվում է:

Ուիլյամ Միլլերի մարգարեությունների կառուցվածքը, ինչպես ներկայացված է Ուլայի գետի տեսիլքում՝ Դանիելի յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ գլուխներում, երկու ավերիչ գործություններն էին՝ հեթանոսությունն ու պապականությունը, իսկ Future for America-ի կառուցվածքն է հեթանոսությունը (վիշապը), որին հետևում են պապականությունը

(գազանը) և ուխտադրուժ բողոքականությունը (կեղծ մարգարեն): Երկու կառուցվածքներն էլ հաստատող բանալին Պողոս առաքյալի գրվածքներն են: Պողոս առաքյալը այն մարգարեական ձայնն էր, որ կապում էր հին Իսրայելին հոգևոր Իսրայելի հետ: Իր դարձից առաջ Պողոսի անունը Սավուդ էր, որը նշանակում է «ընտրված» կամ «առաջ դրված»:

Պողոսը ընտրվեց (ընտրեալ եղավ)՝ հեթանոսների առաքյալը լինելու համար, և, ի միջի այլոց, ընտրվեց Հին Կտակարանի իր ըմբռնման համար: Նոր Կտակարանի մեծ մասը գրելով՝ Նոր Կտակարանի հեղինակներից ոչ ոք Հին Կտակարանի այնպիսի ըմբռնում չէր ունեցել, ինչպիսին ուներ Պողոսը: Նա ընտրվեց՝ առաջնորդելու հեթանոսներին ավետարանը ներկայացնելու գործը, սակայն ընտրվեց նաև՝ հաստատելու Հին Կտակարանի մարգարեական պատմությունների և այն մարգարեական պատմության փոխհարաբերությունը, որ հաջորդեց խաչի ժամանակաշրջանին: Առանց Պողոսի վկայության՝ միլլերականների մարգարեական ըմբռնումը, ինչպես նաև Future for America-ի մարգարեական ըմբռնումը, գոյություն չէին ունենա: Հենց այն պատմության մեջ, որտեղ բառացի Իսրայելը մերժվեց որպես Աստծո ընտրյալ ժողովուրդ, Պողոսը ընտրվեց՝ ցույց տալու, որ այդ հին Իսրայելը, թեև այն ժամանակ արդեն բաժանված էր Աստծուց, հոգևոր Իսրայելի մարգարեական պատմության խորհրդանիշն էր: Առաջին և երրորդ հրեշտակների շարժումների համար անհրաժեշտ մարգարեական կանոնները հիմնականում հիմնված են Պողոս առաքյալի գրվածքների վրա:

Այս պատճառով մենք կքննենք այն մարգարեական սկզբունքներից մի քանիսը, որոնք Պողոսի կողմից են նույնացվում և որոնք ազդեցին միլլերականների պատգամի վրա, որը դրված էր երկու ամայացնող իշխանությունների շրջանակի մեջ, և այդպիսով մենք նաև կքննենք, թե ինչպես այդ սկզբունքները ներգործում են երեք ամայացնող իշխանությունների շրջանակի վրա:

Ավելին, եղբայրներ՝, չեմ կամենում, որ դուք անգիտանաք, թե մեր բոլոր հայրերը ամպի տակ էին, և բոլորն էլ ծովով անցան. և բոլորն էլ Մովսեսի մեջ մկրտվեցին՝ ամպի մեջ և ծովի մեջ. և բոլորն էլ կերան նույն հոգևոր կերակուրը, և բոլորն էլ խմեցին նույն հոգևոր ըմպելիքը. որովհետև խմում էին այն հոգևոր Վեմից, որ հետևում էր նրանց, և այդ Վեմն էր Քրիստոսը: Բայց նրանցից շատերով Աստված հաճություն չունեցավ, որովհետև նրանք ընկճվեցին անապատում: Արդ, այս բաները եղան մեզ համար օրինակներ, որպեսզի մենք չցանկանանք չար բաներ, ինչպես նրանք էլ ցանկացան: Եվ կռապաշտներ մի՛ եղեք, ինչպես նրանցից ոմանք եղան, ինչպես գրված է. «Ժողովուրդը նստեց ուտելու և խմելու, և վեր կացավ խաղալու»: Ոչ էլ պոռնկություն անենք, ինչպես նրանցից ոմանք արեցին, և մեկ օրում ընկան քսաներեք հազար հոգի: Ոչ էլ փորձենք Քրիստոսին, ինչպես նրանցից ոմանք էլ փորձեցին և օձերից կորստյան մատնվեցին: Ոչ էլ տրտնջաք, ինչպես նրանցից ոմանք էլ տրտնջացին և կործանիչից կորստյան մատնվեցին: Արդ, այս բոլոր բաները պատահեցին նրանց՝ որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները: Ա. Կորնթացիս 10:1–10.

Տասը կարճ համարներում Պողոսը ցույց է տալիս, որ մկրտության արարողությունը նախապատկերված էր Կարմիր ծովի անցումով, որ Վեմը, որն ուղեկցում էր հին Իսրայելին, «հոգևոր Վեմ» էր, և որ այն Քրիստոսն էր: Նա նշում է, որ հին Իսրայելը օրինակ էր վերջին օրերում ապրողների համար: Այս հատվածը նախազգուշացում է, և այս հատվածը վեճի առարկա է ճշմարտությունը պահպանողների և ճշմարտությանը հակառակվողների միջև: Ադվենտիստ աստվածաբանները սովորեցնում են, որ Պողոսը պարզապես ցույց էր տալիս, թե հին Իսրայելի պատմությունները բարոյական դասեր էին պատկերում, որոնք հարկ էր հասկանալ վերջին օրերում ապրողների կողմից, սակայն նրանք պնդում են, թե Պողոսը չէր ցույց տալիս, որ բառացի Իսրայելի պատմությունները իրականում պետք է կրկնվեին հոգևոր Իսրայելի կողմից: Քույր Ուայթը հաճախ օգտագործում է այս հատվածը՝ հաստատելու համար, թե Պողոսը ճշգրտորեն ինչ նկատի ուներ:

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրը ավելի քիչ էր խոսում իր ժամանակի, քան մեր ժամանակի համար, ուստի նրանց մարգարեանալը մեզ համար է ուժի մեջ: «Եվ այս ամենը պատահեց նրանց՝ որպես օրինակներ, և գրվեց մեր խրատի համար, որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են»: Ա Կորնթացիս 10:11: «Ոչ թե իրենց, այլ մեզ էին նրանք ծառայում այն բաներում, որոնք այժմ ձեզ հաղորդվեցին նրանց միջոցով, ովքեր Ավետարանը քարոզեցին ձեզ Սուրբ Հոգով, որ երկնքից ուղարկվեց, այն բաները, որոնց մեջ հրեշտակները ցանկանում են նայել»: Ա Պետրոս 1:12: ...»

«Աստվածաշունչն իր գանձերը կուտակել և մեկտեղ կապել է այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր գործարքները կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցում այս վերջին օրերին»: Selected Messages, book 3, 338, 339.

«Հին Կտակարանի պատմության «մեծ իրադարձություններն ու հանդիսավոր գործողությունները կատարվել են և այժմ կրկնվում են եկեղեցում այս վերջին օրերին», — այսպես է Քույր Ուայթը ամփոփում Պողոսի իմաստը այդ համարներում: Փորձելով խաթարել Պողոսի այն նույնականացումը, ըստ որի հին Իսրայելը խորհրդանշորեն պատկերում էր բառացի Իսրայելի պատմությունը, սատանան այս մարգարեական սկզբունքի դեմ առաջ է մղել երկու հիմնական հարձակում: Առաջինը, որ արդեն հիշատակեցի, այն պնդումն է, թե Պողոսը պարզապես մատնանշում էր, որ այդ պատմությունները ներկայացնում էին բարոյական դասեր: Այդ կեղծ ուսմունքը կիսաճշմարտություն է, իսկ կիսաճշմարտությունն ընդհանրապես ճշմարտություն չէ: Ճիշտ է, որ հին Իսրայելի պատմությունից կարելի է քաղել բարոյական դասեր, որոնք ի նպաստ են վերջին օրերում ապրողների, բայց երբ դա գործածվում է՝ ժխտելու, թե այդ պատմությունները նաև այն իրադարձությունների պատկերացումն են, որոնք պիտի կրկնվեն, այն դառնում է կիսաճշմարտություն, որը նպատակադրված է ժխտելու ճշմարտությունը:

«Օրհնություն կամ անեծք այժմ դրված է Աստծո ժողովրդի առաջ՝ օրհնություն, եթե նրանք դուրս գան աշխարհից, առանձնապես և ընթանան խոնարհ հնազանդության ճանապարհով, և անեծք, եթե միանան կռապաշտներին, որոնք ոտնահարում են

երկնքի բարձր պահանջները: Ապստամբ Իսրայելի մեղքերն ու անօրենությունները արձանագրված են, և այդ պատկերը մեր առաջ ներկայացված է որպես նախագգուշացում, որ եթե մենք ընդօրինակենք նրանց հանցանքի օրինակը և հեռանանք Աստծուց, նույնքան անխուսափելիորեն կընկնենք, ինչպես նրանք ընկան: «Արդ, այս բոլոր բաները պատահեցին նրանց՝ որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները»:
Վկայություններ, հատոր 1, 609:

Մի ճշմարտությունը չպետք է գործածվի՝ մեկ այլ ճշմարտություն ուրանալու համար, որովհետև երբ այդպես է լինում, այն Աստծու ճշմարտությունը սուտի է վերածում:

«Փրկչի մի խոսքը չպետք է գործածվի՝ մյուսը վերացնելու համար»: The Great Controversy, 371.

Այն ուսմունքը, թե հին Իսրայելի պատմությունը ներկայացնում է միայն բարոյական դասեր, հաճախ օգտագործվում է ադվենտիստ աստվածաբանների կողմից՝ Աստծո մարգարեական Խոսքը կործանելու համար, և այն այն կիսաճշմարտություններից մեկն է, որ ներառված է առակների այն խառնուրդում, որը պատրաստվել է Աստծո ժողովրդին խաբելու՝ սուտն ընդունելու համար, իսկ նրանց ընդունած այդ սուտը նույնացվում է Պողոս առաքյալի գրություններում:

Հին Իսրայելի պատմությունը նոր Իսրայելի պատմության պատկերացումն է ցույց տալիս սկզբունքի դեմ ուղղված մյուս գլխավոր հարձակումը հորինվեց ճիզվիտների կողմից հակաբարեփոխության պատմության ընթացքում, և այն կայանում է հին Իսրայելի պատմությունը կրկնվում է լինելու գաղափարի հետ համաձայնելու մեջ: Ճիզվիտական սուտն այն է, որ պատմությունը կրկնվում է բառացիորեն, ոչ թե հոգևոր կերպով: Այդ սուտը հորինվեց՝ կանխելու այն ըմբռնումը, թե Հռոմի պապը աստվածաշնչյան մարգարեության նեոնն է, որովհետև այդ ուսմունքը համաձայնում է այն ճշմարտության հետ, որ վերջին օրերում կա նեո, սակայն պնդում է, որ նեոնը ներկայացված է բառացի զորությամբ, ոչ թե հոգևոր զորությամբ: Հայտնություն տասնյոթի պոռնիկը, որի ճակատին գրված է «Խորհուրդը՝ Բաբելոն», այդ դեպքում պիտի լիներ մի պոռնիկ, որ բարձրանում է Բաբելոնի բառացի երկրից, որն այսօր Իրաքն է:

«Նրանք, ովքեր խճճվում են Խոսքի իրենց ըմբռնման մեջ, ովքեր չեն տեսնում նեոի նշանակությունը, անկասկած իրենց կոնեն նեոի կողմը»: Kress Collection, 105.

Պապը բառացի անձ է, ներկայացնող բառացի իշխանություն (Կաթոլիկ եկեղեցին), սակայն նա և իր կազմակերպությունը մարգարեաբար նույնացվել են բառացի Բաբելոնով, և կարող են միայն ճիշտ նույնացվել, երբ հակաքրիստոսի թեման ներկայացվում է որպես բառացի օրինակի հոգևոր իրականացում: Պողոսը ցույց տվեց, որ բառացի Իսրայելը պատկերում է հոգևոր Իսրայելին, սակայն սա նոր մարգարեական ճշմարտություն չէր, որ նա ներկայացնում էր, որովհետև նրա հասկացողությունը ընդհանուր առմամբ հիմնված էր Հին Կտակարանի վրա, և հենց այնտեղ է հաստատված նրա վկայությունը:

Այսպես է ասում Տէրը՝ Իսրայելի Թագաւորը և նրա Փրկիչը՝ Չօրքերի Տէրը. «Ես եմ առաջինը, և Ես եմ վերջինը, և Ինձնից բացի Աստուած չկայ: Եվ ո՞վ, ինչպես Ես, պիտի կանչի, և դա հռչակի, և կարգաւորի Ինձ համար, այն ժամանակից ի վեր, երբ Ես հաստատեցի հին ժողովուրդը: Իսկ գալիք բաները և այն, ինչ պիտի գայ, թող նրանց ցույց տան: Մի՛ վախեցէք և մի՛ երկնչէք. չէ՞ որ Ես վաղուց ասել եմ քեզ և հռչակել: Դուք իսկապէս Իմ վկաներն էք: Կայ՝ Աստուած Ինձնից բացի: Այո՛, ուրիշ Աստուած չկայ. Ես ոչ մէկին չեմ ճանաչում»: Եսայիա 44:6-8.

Մենք կոչված ենք լինելու Քրիստոսի վկաները, ինչպես Պողոսն էր, որ Ալֆան և Օմեգան նշանակեց ոչ միայն հին Իսրայելին, այլև աստվածաշնչյան ամբողջ հնագույն ժողովրդին՝ որպէս խորհրդանշաններ՝ ցույց տալու «գալու բաները» նրանց վրա, ովքեր ապրում են վերջին օրերում: Պողոսը Հին Կտակարանի գիտակ էր, և նա վեր բարձրացվեց՝ լինելու մարգարեական կապող օղակը բառացի և հոգևոր Իսրայելի տնօրինությունների միջև: Հենց նրա գրություններն էին առաջնորդում նրանց, ովքեր հասկացան գիտության ավելացումը վախճանի ժամանակ՝ 1798 թվականին, և նաև 1989 թվականին:

Հին բառացի Բաբելոնը, արևելքի հին որդիները, հին Եգիպտոսը, հին Հունաստանը և հին Մարա-Պարսկական կայսրությունը աշխարհի վախճանում գործող հոգևոր գորությունների խորհրդանշաններն են: Հին խորհրդանշանները նախորդող բառացին են և ներկայացնում են հաջորդող հոգևորը: Պողոսը այնքան հեռու է գնում, որ նույնականացնում է՝ այդ բառացի Ադամը խորհրդանշում էր հոգևոր Ադամին (որն է Քրիստոսը):

Եվ այսպես գրված է. «Առաջին մարդը՝ Ադամը, եղավ կենդանի հոգի». վերջին Ադամը՝ կենսատու հոգի: Սակայն նախ ոչ թե հոգևորն է, այլ բնականը, և ապա՝ հոգևորը: Առաջին մարդը հողից է, հողեղեն. երկրորդ մարդը՝ Տէրը երկնքից: Ինչպիսին հողեղենն է, այնպիսին են նաև հողեղենները. և ինչպիսին երկնավորը, այնպիսին են նաև երկնավորները: Եվ ինչպես որ կրել ենք հողեղենի պատկերը, պիտի կրենք նաև երկնավորի պատկերը: Ա Կորնթացիա 15:45-49.

Պողոսը ուսուցանում է որոշ շատ խորին դասեր առաջին և վերջին Ադամի վերաբերյալ, սակայն մենք պարզապէս նշում ենք այն սկզբունքը, որ նա այս հատվածում շատ հստակ կերպով առաջադրում է, երբ ասում է. «առաջինը չէր այն, որ հոգևոր է, այլ այն, որ բնական է, և ապա՝ այն, որ հոգևոր է»: Բառացիոր, որը Պողոսն այստեղ կոչում է «բնական», առաջինն է, իսկ հոգևորը՝ վերջինը: Բառացի Իսրայելը առաջինն էր և բնական, իսկ հոգևոր Իսրայելը գալիս է «ապա»:

Բառացի Բաբելոնը նախորդում է հոգևոր Բաբելոնին: Հաջորդ կարևոր միտքը, որ շեշտադրվում է Պողոսի գրություններում, պատմության այն ժամանակակէտն է, երբ պետք է կիրառվի բառացիից դեպի հոգևոր անցումը: Դա խաչի ժամանակաշրջանն է, երբ նույնացվում է մարգարեական փոփոխությունը՝ բառացիից դեպի հոգևոր:

Որովհետև դուք բոլորդ Աստծու որդիներ եք՝ Քրիստոս Հիսուսի հանդեպ հավատով. քանզի ձեզանից նրանք, որ մկրտվել են ի Քրիստոս, հազել են Քրիստոսին: Այստեղ

չկա ո՛չ հրեա, ո՛չ հույն, չկա ո՛չ ծառա, ո՛չ ազատ, չկա ո՛չ արու, ո՛չ էգ, որովհետև դուք բոլորդ մեկ եք ի Քրիստոս Հիսուս: Եվ եթե դուք Քրիստոսին եք, ուրեմն Աբրահամի սերունդն եք և ըստ խոստման՝ ժառանգներ: Գաղատացիս 3:26–29.

Կարևոր չէ, թե ինչպիսին կարող է լինել ձեր ծննդյան իրավունքով ունեցած ժառանգությունը. եթե և երբ դուք ընդունում եք Քրիստոսին, այնժամ դառնում եք Աբրահամի սերունդը: Դուք բառացի Իսրայել չեք. դուք հոգևոր Իսրայելն եք: Բառացիից դեպի հոգևորը անցումը խաչն էր: Պողոսը մարդկությունը բաժանում է երկու դասի: Յուրաքանչյուր դաս ունի իր ուխտը, և յուրաքանչյուրն էլ Աբրահամի ժառանգներն են: Յուրաքանչյուրն ունի մի քաղաք, որը ներկայացնում է իր ընտանիքն ու ուխտը: Յուրաքանչյուրը կամ բառացի Ադամի որդի է, կամ հոգևոր Ադամի որդի:

Որովհետև գրված է, թե Աբրահամը երկու որդի ուներ՝ մեկը աղախնից, մյուսը՝ ազատ կնոջից: Սակայն աղախնից եղածը մարմնի համաձայն ծնվեց, իսկ ազատ կնոջից եղածը՝ խոստումով: Այս բաները այլաբանություն են, որովհետև սրանք երկու ուխտերն են. մեկը՝ Սինա լեռից, որ ծնունդ է տալիս ստրկության համար, և դա Ազարն է: Որովհետև այս Ազարը Սինա լեռն է Արաբիայում և համապատասխանում է այժմյան Երուսաղեմին, և ստրկության մեջ է իր զավակների հետ: Բայց վերին Երուսաղեմն ազատ է, որը մեր բոլորի մայրն է: Որովհետև գրված է. «Ուրախացի՛ր, ով ամուլ, որ չես ծնում. բխի՛ր և աղաղակի՛ր, դու, որ երկունքի ցավեր չունես. որովհետև լքվածը շատ ավելի շատ զավակներ ունի, քան նա, որ ամուսին ունի»: Իսկ մենք, եղբայրներ՛, ինչպես Իսահակը, խոստման զավակներ ենք: Բայց ինչպես այն ժամանակ մարմնի համաձայն ծնվածը հալածում էր նրան, որ Հոգու համաձայն էր ծնվել, այնպես էլ այժմ է: Սակայն ի՞նչ է ասում Գիորքը. «Դ՞ուքս հանիր աղախնին և նրա որդուն, որովհետև աղախնի որդին չպիտի ժառանգակից լինի ազատ կնոջ որդուն»: Ապա ուրեմն, եղբայրներ՛, մենք աղախնի զավակներ չենք, այլ՝ ազատի: Գաղատացիներին 4:22–30.

Խաչի ժամանակաշրջանում հին բառացի իրողությունները դարձան ժամանակակից հոգևորի խորհրդանիշներ: Պողոս առաքյալը հստակեցրեց այս էական մարգարեական ճշմարտությունները, որոնք Ուիլյամ Միլլերին հնարավորություն տվեցին հաստատելու երկու ավերիչ գործությունների շրջանակը, որի վրա նա հիմնեց իր բոլոր մարգարեական եզրակացությունները: Նույն գործը, որ կատարեց Պողոս առաքյալը, նույնն է, ինչ բացահայտում է երեք ավերիչ գործությունները, որոնք հանդիսանում են Future for America-ի բոլոր մարգարեական եզրակացությունների շրջանակը:

Միլլերի՝ գիտության աճի վերաբերյալ հասկացության շրջանակը, որ ներկայացված էր յոթերորդ, ութերորդ և իններորդ դուխների Ուլայի գետի տեսիլքով, հիմնված էր նրա այն հայտնագործության վրա, որ Դանիելի գրքում «ամենօրյան» ներկայացնում էր հեթանոսական Հռոմը: Նա այդ հայտնագործությունն արեց Պողոսի՝ Թեսաղոնիկեցիներին ուղղված երկրորդ նամակում: Այդ հասկացությունն է այն հիմնական ճշմարտությունը, որ նույնացվում է մարգարեական «սուտի» հետ, որը վերջին օրերում ուժգին մոլորություն է բերում Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների վրա:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք Ուլալի գետի տեսիլքով ներկայացված գիտության աճի մեր ուսումնասիրությունը՝ քննելով, թե ինչ էր Միլլերը ճանաչել Պոդոսի նամակում:

«Նա, ով տեսնում է արտաքինից անդին, ով կարդում է բոլոր մարդկանց սրտերը, մեծ լույս ունեցածների մասին ասում է. «Նրանք չեն վշտանում և չեն ապշում իրենց բարոյական ու հոգևոր վիճակի պատճառով»: Այո՛, նրանք ընտրել են իրենց սեփական ճանապարհները, և նրանց հոգին հրճվում է իրենց պոծություններով: Ես էլ կընտրեմ նրանց մոլորությունները և նրանց վրա կբերեմ այն, ինչից նրանք վախենում են, որովհետև երբ Ես կանչեցի, ոչ ոք չպատասխանեց, երբ Ես խոսեցի, նրանք չլսեցին, այլ չարիք գործեցին Իմ աչքի առաջ և ընտրեցին այն, ինչից Ես հաճույք չունեի»: «Աստված նրանց վրա զորեղ մոլորություն պիտի ուղարկի, որպեսզի սուտին հավատան», որովհետև «չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն», «այլ հաճույք գտան անիրավության մեջ»: Եսայիա 66:3, 4; 2 Թեսաղոնիկեցիներին 2:11, 10, 12:

«Երկնային Վարդապետը հարցրեց. «Ի՞նչ ավելի զորեղ մոլորություն կարող է խաբել միտքը, քան այն ձևանալը, թե դուք շինում եք ճիշտ հիմքի վրա, և թե Աստված ընդունում է ձեր գործերը, մինչդեռ իրականում շատ բաներ կատարում եք աշխարհիկ քաղաքականության համաձայն և մեղանչում եք Եհովայի դեմ: Ո՛հ, դա մեծ խաբեություն է, հրապուրիչ մոլորություն, որ տիրում է մտքերին, երբ մարդիկ, որ մի ժամանակ ճանաչել են ճշմարտությունը, աստվածապաշտության կերպարանքը շփոթում են նրա հոգու և զորության հետ, երբ ենթադրում են, թե հարուստ են, հարստացած բարիքներով և ոչնչի կարիք չունեն, մինչդեռ իրականում ամեն ինչի կարիք ունեն»:» Վկայություններ, հատոր 8, 249, 250: